

**TALEPAPIR TIL BRUG FOR FORETRÆDE FOR UUI
DEN 13. MARTS 2018 KL. 15 VEDR. L156,
FREMSENDT 14. MARTS 2018**

DOK. NR. 18/00148-15

Vi har anmodet om foretræde for udvalget i dag, fordi vi mener, at lovforslag L 156 ikke giver den nødvendige vejledning til praktikere om, hvordan Menneskerettighedsdomstolens praksis kan fortolkes og anvendes i Danmark.

Vi fremhævede i vores høringsvar, at retningslinjerne formuleret i lovforslag bør inkludere omtale af flere sager for at yde den praktiske vejledning, der er behov for, men regeringen har ikke ændret lovforslaget på dette punkt.

Af den kommenterede høringsoversigt fremgår blot, at lovforslaget efter regeringens opfattelse giver et "fuldt oplyst og tilstrækkeligt grundlag" for, at praktikerne kan vurdere, hvornår der skal og ikke skal ske udvisning.

Når vi har bedt om foretræde, så skyldes det, at vi mener, at det er meget vigtigt, at loven er så klar som mulig. Det sikrer, at menneskerettighederne overholdes i de enkelte sager, og at borgerne – altså i dette tilfælde udlændinge – ved, hvornår de risikerer at blive udvist, hvis de begår kriminalitet.

Vi har i den forbindelse hæftet os ved Advokatsamfundets høringsvar, som med en lidt mere direkte sprogbrug grundlæggende siger det samme.

Ministeriet har opstillet fire hovedgrupper, som praktikerne kan tage udgangspunkt i, og hvor der som udgangspunkt kan udvises:

- 1) Udlændinge født eller opvokset i Danmark, som ikke har familie: her skal man udvise ved 1 års fængsel eller mere, dog forudsat at personen
 - a) ikke var mindreårig, da denne begik kriminaliteten, og
 - b) har et vist minimum af tilknytning til hjemlandet
- 2) Udlændinge født eller opvokset i Danmark, som har familie: her skal udvises ved 2 års fængsel eller mere, dog forudsat at personen
 - a) har et vist minimum af tilknytning til hjemlandet, og
 - b) at familien kan følge med til hjemlandet.
- 3) Udlændinge kommet til Danmark som voksen, som ikke har familie: her er der vid adgang til at udvise
- 4) Udlændinge kommet til Danmark som voksen, som har familie: her skal udvises ved 1 års fængsel eller mere, dog forudsat
 - a) at familien kan følge med til hjemlandet

De retningslinjer – eller udgangspunkter – synes vi grundlæggende er udtryk for en rimelig og loyal udlægning af Menneskerettighedsdomstolens praksis.

Ministeriet nævner, at nogle domme afsagt af Menneskerettighedsdomstolen ikke umiddelbart passer med retningslinjerne, men redegør så for, hvorfor de domme ikke er afgørende for praksis.

Så langt så godt.

Vores kritikpunkt er som nævnt, at retningslinjerne udelader en del retspraksis, der klart er relevant, og som derfor bør omtales i retningslinjerne.

Hvis jeg skal blive lidt mere konkret, så er vores anbefaling, at Folketinget som led i behandlingen af lovforslaget beder regeringen om at supplere de i lovforslaget indeholdte retningslinjer på forskellige punkter, så retningslinjerne er mere fyldestgørende.

Nogle af de sager, jeg vil henvise til om lidt, er omtalt i lovforslaget, men de er ikke omtalt i retningslinjerne. Det er derfor uklart, hvordan ministeriet mener, at de skal anvendes i forhold til retningslinjerne. I talepapiret er de sager fremhævet med fed, så den særligt interesserede kan se, hvad vi mener.

Jeg vil nu kort opsummere de punkter, hvor vi mener, at retningslinjerne er mangelfulde:

1. Sager fra før årtusindeskiftet. Der er – så vidt vi kan se – tale om ni sager, som ikke nævnes; seks, hvor man kunne udvise, og tre, hvor der ikke kunne udvises. Det virker for eksempel vilkårligt at tage en sag fra marts 2000 (Özturk) med, mens en sag fra november 1999 (Baghli) udelades.
2. I kategorien 'Udlænding født eller opvokset i Danmark, som ikke har familie': Der mangler omtale af fem sager, som vedrører udlændinge, der enten var mindreårige eller havde et handicap: **Maslov (2008), Radovanovic (2004)**, Jakupovic (2003), Emre nr. 2 (2011) og Nasri (1995). De bør medtages på én eller anden måde.
3. I kategorien 'Udlændinge født eller opvokset i Danmark, som har familie': Der mangler fire sager, hvor Domstolen fandt, at der ikke kunne udvises:

Beldjoudi (1992), Mehemi (1997), **Mokrani (2003)** og **A.W. Khan (2010)**.

4. I samme kategori, men hvor der senest er idømt mindre end to års fængsel – altså sager, hvor retningslinjerne ikke gælder: Der mangler fire sager; to hvor der kunne udvises (**Joseph Grant (2009)** og Palanci (2014)), og to hvor der ikke kunne udvises (Yildiz (2002) og **Keles (2005)**).
5. I kategorien 'Udlændinge kommet til Danmark som voksen, som har familie': Der mangler omtale af fire sager, hvor der ikke kunne udvises ([Boultif (2001), **Amrollahi (2002)**, Sezen (2006) og **Udeh (2013)**).
6. I samme kategori, men med under et års fængsel – altså uden for retningslinjerne: Der mangler to sager, hvor der ikke kunne udvises (Kaplan (2014) og M.P.E.V. (2014)), og tre, hvor der kunne udvises (**Krasniqi (2017)**, Narenji Haghini (2009) og Palanci (2014)¹).
7. Der mangler retningslinjer for mindreårige.
8. Der mangler retningslinjer for EU-borgere.
9. Der mangler retningslinjer for, hvordan man kan forstå forudsætningen om, at familien kan – eller ikke kan – forventes at flytte med.
10. Der mangler retningslinjer for, hvad der menes med 'et minimum af tilknytning', og herunder hvordan man må forholde sig til sager, hvor udlændingen ikke har et minimum af tilknytning til et andet land.

¹ Palanci (2014) er et grænsetilfælde, som derfor er nævnt to steder.

Udvalget kender alt til baggrunden for, at vi i mere end 20 år har diskuteret, hvordan Menneskerettighedsdomstolens praksis skal forstås.

Det er efter vores opfattelse grundlæggende positivt, at regeringen nu fremlægger et lovforslag, der har til formål at skabe større klarhed.

Jeg håber, at Folketinget vil tage de sidste skridt for at sikre, at vi ender med nogle retningslinjer, der giver et solidt og tilstrækkeligt grundlag for at forstå Menneskerettighedsdomstolens praksis.

Tak for jeres opmærksom.